

De Grote Wacht krant Le Journal de la Grand' Garde

Uitgave juni 2020
Edition juin 2020

Koninklijke Vereniging
De Vrienden van het O.L.Vrouwehoekje te Oud-Stuivekenskerke v.z.w.

Association Royale
Les Amis du Patelin de Notre-Dame à Oud-Stuivekenskerke a.s.b.l.

Secr: Stationstraat 9 8600 Diksmuide – tel. 051 50 00 73 – email: olvhstuivekens@gmail.com

Website: <https://oorlogsiteoudstuivekens.org>
<https://oudstuivekens-oorlogssite-grandgarde.org>

Facebook: <https://www.facebook.com/oudstuivekenskerke>

Editoriaal

Waarde lezers,

Honderd jaar geleden zat België in de materiële en economische heropbouw na de gevolgen van de Grote Oorlog en de Spaanse griep. Vandaag zitten we opnieuw in de economische heropbouw na de gevolgen van de COVID-19 pandemie. Beide situaties kunnen moeilijk worden vergeleken omdat we ons niet meer kunnen inbeelden hoe België eruitzag na het vertrek van de Duitse troepen na 4 jaar bezetting.

Ons klein land was voor 1914 een grootmacht, maar verloor door de oorlog voor altijd zijn vroegere status. Voor de Eerste Wereldoorlog was België bij de top vijf industriële machten van Europa. Op vele plaatsen in de wereld werden spoorwegen aangelegd door Belgische bedrijven. Belgische treinen en trams reden in Frankrijk, Duitsland, Oostenrijk, Italië, Spanje, het Midden-Oosten, Latijns-Amerika en zelfs in China. In Parijs bouwde de firma Empain de metro. Aan de vooravond van de oorlog bevond België zich in een uitstekende economische situatie.

Vier jaar lang werd het land bezet en leeggeroofd. De buitenlandse handel werd onmogelijk gemaakt en viel compleet stil. De industriële infrastructuur werd door de Duitsers compleet ontmanteld en naar Duitsland afgevoerd om daar verkocht te worden tegen dumpingprijzen aan Duitse industrie.

Toen in 1918 de Wapenstilstand werd getekend, lieten de Duitsers hier een kaalgeplukt land achter. Om de oorlogsschade te herstellen, rekende België op Duitse herstelbetalingen maar bij de vredesonderhandelingen in Parijs kwam België als klein land er maar weinig aan te pas. Duitsland betaalde veel te laat en te weinig maar ondertussen moest België wel zijn oorlogsleningen terugbetalen aan Amerika. De Belgische frank, die ondertussen ontkoppeld was van de goudfrank, kwam zwaar onder druk en moest devalueren. Door de Eerste Wereldoorlog speelde België zijn voormalige status als industriële grootmacht kwijt en het zou nooit meer goed komen. Na deze verwoestende oorlog kende België gelukkig weer vrede maar de prijs die ons land betaalde, was ontzettend hoog.

Toen het eind van de jaren twintig lijkt alsof België de moeilijke oorlogsjaren eindelijk achter zich kan laten en een nieuwe periode van voorspoed tegemoet gaat, doet zich een wereldwijde beurscrash voor. Op 24 oktober 1929 crasht Wall Street. In de wereldwijde crisis die daarop ontstaat, deelt België opnieuw in de klappen. Pas in 1935 slaagt de Belgische economie erin, dankzij een nieuwe devaluatie, om opnieuw uit het dal te kruipen. Maar nog geen vijf jaar later worden we overvallen door de Tweede Wereldoorlog.

De impact van de Eerste Wereldoorlog op België en haar bevolking was bijzonder groot. Volgens recente schattingen had België na WO1 ongeveer 114.000 militaire en burgerslachtoffers te betreuren. Overlijdens aan de Spaanse griep worden in België op 282.165 geraamd, schrijft de historica Laurine Hendrickx in haar masterproef uit 2017 aan de Antwerpse universiteit. Naast het treuren voor de doden en gewonden moest de Belgische bevolking daarbij het economisch leven opnieuw uit het niets opbouwen. De oorlog had België ook economisch dood gemaakt. Toch zijn we het door hard werken weer te boven gekomen.

Naast de herdenking van de vele slachtoffers, is het ook tijd om de wederopbouw te herdenken. Het volledig programma vind je op www.feniks2020.be

Zonnebeke

Diksmuide

leper

Heuvelland

Proven (Poperinge)

Mesen

www.feniks2020.be

Algemene statutaire vergadering en actualisering raad van bestuur – Assemblée générale statutaire et mise à jour du conseil d'administration

Door de coronalockdown waren we genoodzaakt om de jaarlijkse algemene vergadering, voorzien op zaterdag 28 maart, uit te stellen tot een nader te bepalen datum. We hopen dat er binnenkort meer duidelijkheid komt over wanneer we deze vergadering kunnen laten doorgaan.

Dagorde:

1. Inleiding door de Voorzitter
2. Goedkeuring van het P.V. van de jaarlijkse statutaire vergadering van 04 mei 2019.
3. Verslag over het werkjaar 2019 door de secretaris
4. Financieel verslag over het werkjaar 2019 door de penningmeester
5. Verslag van nazicht van de boekhouding over het werkjaar 2019 door de commissarissen der rekeningen.
6. Goedkeuring van door het bestuur gevoerd beleid van het werkjaar 2019 en kwijting
7. Goedkeuring van de begroting over 2019
8. Aanstelling van 2 commissarissen over 2020
9. Vaststelling ledenbijdrage over 2021
10. Ledenbestand, aanvaarden nieuwe leden, aanstelling bestuurders.
11. Plechtigheid aan het O.L.Vrouwehoekje op 19 augustus 2020 om 14.15 uur
12. Varia

Nochtans dienen dringend een 4-tal nieuwe bestuurders te worden aangeduid.

Door het overlijden van ereburgemeester Hendrik Laridon en ere-luitenant-kolonel Roland Salembier kwamen twee plaatsen vrij. Daarnaast wenst onze voorzitter Cdt b.d. Moons Etienne om medisch-sociale redenen zijn ontslag in te dienen en ook raadslid Santy André heeft om dezelfde reden zijn ontslag overgemaakt aan de voorzitter.

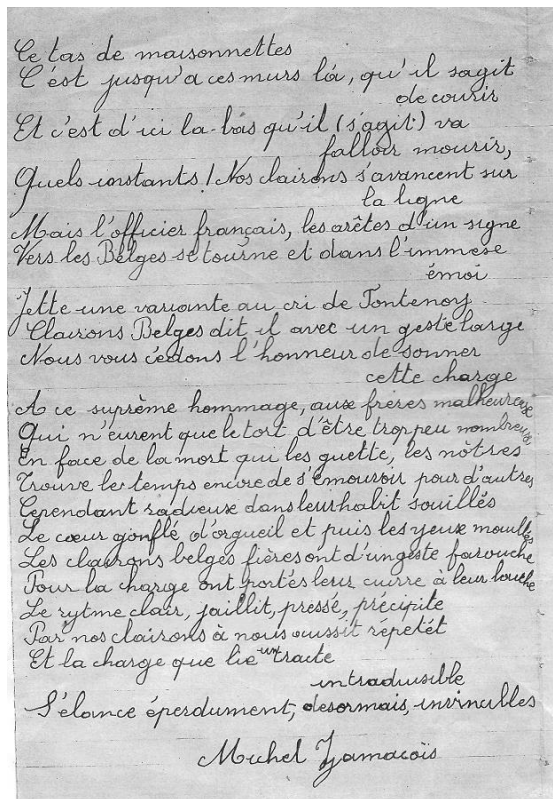
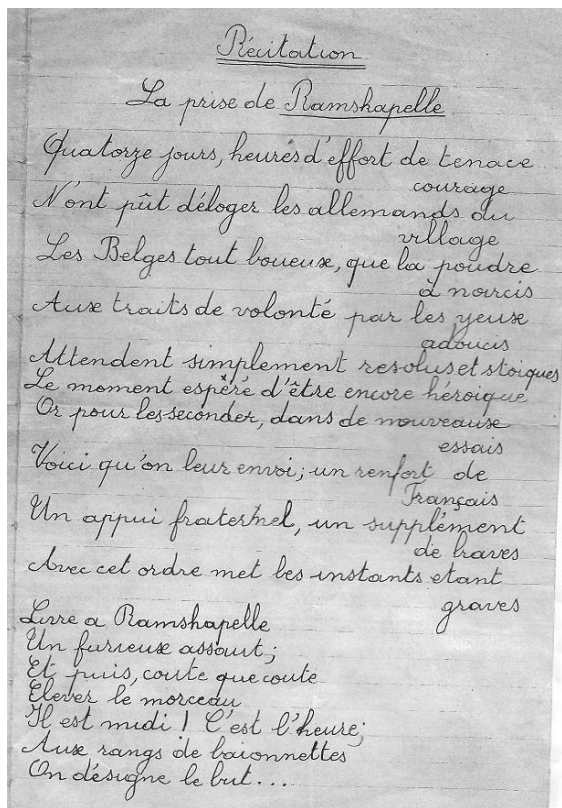
Volgende personen hebben zich aangemeld als kandidaat-bestuurslid: Mevr. Nadia Cogge, LtKol b.d. Rudy Baert en Patrick Denis.

Door de coronamaatregelen is het ons ook niet mogelijk om dit jaar de jaarlijkse plechtigheid te laten doorgaan. Dit spijt ons geweldig, maar we moeten de richtlijnen van de overheid strikt opvolgen.

La Prise de Ramskapelle – De Slag bij Ramskapelle

Après la mort de son grand-père, mon ami Georges trouve dans l'héritage un document écrit des deux côtés avec un poème français racontant la prise de Ramskapelle. Signé en bas Miguel Zamarcois. Il m'apporte le texte et est curieuse d'en savoir plus de cette histoire de la Première Guerre mondiale et de son auteur.

Quatorze jours, heures d'effort de tenace courage
N'ont pût déloger les allemands du village
Les Belges tout boueux, que la poudre à noircis
Aux traits de volonté par les yeux adoucis
Attendent simplement résolues et stoïques
Le moment espère d'être encore héroïque
Or pour les seconder, dans de nouveaux essais
Voici qu'on leur envoi, un renfort de Français
Un appui fraternel, un supplément de braves
Avec cet ordre met les instants étant graves
Livre à Ramshapelle un furieux assaut
Et puis, coute que coute élever le morceau
Il est midi ! C'est l'heure aux rangs de
baïonnettes
On désigne le but... ce tas de maisonnettes
C'est jusqu'à ces murs-là, qu'il s'agit de courir
Et c'est d'ici là-bas qu'il va falloir mourir,
Quels instants ! Nos clairons s'avancent sur la
ligne
Mais l'officier français, les arêtes d'un signe

Vers les Belges se tourne et dans l'immense émoi
Jette une variante au cri de Fontenoy
Clairons Belges dit-il avec un geste large
Nous vous cédon l'honneur de sonner cette
charge
A ce suprême hommage, aux frères malheureux
Qui n'eurent que le tort d'être trop peu
nombreux
En face de la mort qui les guette, les nôtres
Trouve le temps encore de s'émouvoir pour
d'autres
Cependant radieux dans leur habit souillé
Le cœur gonflé d'orgueil et puis les yeux mouillés
Les clairons Belges fières ont d'un geste farouche
Pour la charge ont portés leur cuivre à leur
bouche
Le rythme clair, jaillit, pressé, précipite
Par nos clairons à nous aussi répète
Et la charge que lie un traité intraduisible
S'élançe éperdument, désormais, invincibles.
Michel Zamarcois

Qui était Michel Zamacoïs?

Michel ou **Miguel Louis Pascal Zamacoïs** est né le 8 septembre 1866 à Louveciennes. Il est le fils du peintre basque espagnol Eduardo Zamacoïs y Zabala et de Marie Louise Héloïse Perrin. Sa seule sœur, Marie Hélène Zamacoïs, est née après le décès de son père en 1871.

Il était romancier, auteur dramatique, poète et journaliste français.

Il avait vingt oncles paternels, dont beaucoup s'étaient consacrés à l'art. Son oncle Niceto de Zamacoïs était un écrivain et historien, sa tante Elisa Zamacoïs chanteuse et actrice ; son oncle Ricardo Zamacoïs était un acteur et son cousin Eduardo Zamacoïs écrivain.

Il a commencé à peindre comme son père, mais il s'est vite concentré sur l'écriture. Outre une douzaine de pièces, dont Les Bouffons, créée par Sarah Bernhardt, il est l'auteur de

livrets d'opéras, de contes et de poèmes fantaisistes. Il est aussi l'auteur de L'Arche de Noé (1911), recueil de poèmes animaliers, et de La Française (1915). La Française, chant héroïque de la Grande guerre. Musique de Camille Saint-Saëns. Paroles de Miguel Zamacoïs. Partition d'orchestre avec chant et chœurs (écoutez https://www.youtube.com/watch?v=OixxWEZ5_BE)

Le 15 décembre 1931 il épouse à Versailles Marie Thérèse Ozanne à 65 ans. Pendant les années 1930, il collabore au journal Je suis partout.

En 1948, il fait paraître un volume de souvenirs, Pinceaux et stylos, qui retrace soixante ans de vie Parisienne. Il allait souvent rendre visite à son ami, et voisin, le sculpteur Pierre-Nicolas Tourgueneff qui avait son atelier au Château de Vert-Bois, sur la commune de Rueil-Malmaison. Parmi les autres visiteurs des écrivains, artistes, peintres et dessinateurs : Roger-Joseph Jourdain, Ernest Ange Duez, Jean-Louis Forain3.

Il est promu au grade de commandeur de la Légion d'honneur en 1953.

Décédé en 1955, il est enterré au cimetière du Père-Lachaise, division 93, dans la tombe de Jean Alfred Marioton (1863-1903), artiste peintre, son beau-frère.

Je n'ai pas trouvé la raison pour laquelle Miguel Zamacoïs a écrit un poème sur Ramskapelle. Il a accompli son service militaire du 1 mars 1889 au 1 novembre 1900 respectivement au 28ième et 74ième régiment d'infanterie. Au 1^{ier} novembre 1912 il est libéré du service militaire et n'a pas servi pendant la guerre 14-18.

Source : Wikipedia

De Slag bij Ramskapelle

Bij de slag van Ramskapelle werd het dorp herschapen in een ruïne. Samen met de Fransen hebben de Belgen hier de opmars van de Duitsers gestopt. De slag van Ramskapelle werd op 30 en 31 oktober 1914 geleverd en had verstrekkende gevolgen: enerzijds vielen de kanaalhavens Duinkerke, Calais en Boulogne niet in Duitse handen, anderzijds kwam een stilstand aan het oprukken van de aanvallers. De Slag bij Ramskapelle geldt als het begin van een vier jaar durende stellingenoorlog.

Te Ramskapelle vonden op 30 en 31 oktober 1914 nog de laatste verbeterde gevechten plaats om de Duitsers achter het station van Ramskapelle, de spoorwegberm en het wassende water te dwingen. De bres moest worden gedicht door het 6e Linieregiment, een bataljon van het 7de Linieregiment en 2 compagnies van het 14de Linieregiment, terwijl 2 Franse bataljons (Jagers en Algerijnse tirailleurs) bijstand verleenden. De Duitsers hadden zich met hun mitrailleurs op de hoogte van de molen geïnstalleerd. De tegenaanval werd ingezet 's morgens op 30 oktober. De Franse artillerie beschoot Ramskapelle om de Duitse posten uit te schakelen. Daarna trokken de Algerijnen met een groot elan op, maar aan het Ramskapelleleed werden ze door de Duitsers neergemaaid. Overlevenden deinsden terug en werden opgevangen door het 6de Linie en de Franse Jagers, voor wie ze de weg hadden gebaad. Ondertussen steeg het water. 's Morgens, op 31 oktober, werd een nieuwe aanval ingezet. In korte golven rukten de Belgen en de Fransen voorbij de molen en in de straten van Ramskapelle ontstonden verbeterde lijf-aan-lijf gevechten met de bajonet op het geweer. Het wassende water stond aan hun kant en de Duitsers trokken achteruit.

Op 31 oktober waren nog slechts enkele hoger gelegen delen in het onderwater gezet gebied in Duitse handen. Die werden ingericht tot vooruitgeschoven stellingen. Het IJzerfront was gestabiliseerd. Men groef zich in. De Slag aan de IJzer was voorbij.

Tijdens de stellingenoorlog in de daaropvolgende jaren kende de door een Belgische legerdivisie verdedigde sector Ramskapelle eerder kleinschalige gevechten en beschietingen. Pas tegen het einde van de oorlog, met het Duitse Lente-Offensief, kwam er weer volop beweging aan de spoorwegberm. Met het Geallieerde Eindoffensief van september 1918 konden Belgen en Fransen eindelijk weer de spoorwegberm verlaten om de onderwater gezette vlakte over te steken.

Georges Thierry-d'Argenlieu

Notre Martial Lekeux n'est pas unique, la France a aussi son moine soldat ou plutôt son moine marin. Georges Thierry-d'Argenlieu est d'origine d'une famille picarde et vocation religieuse. C'est près de Clermont, dans l'Oise, sur la commune d'Avrechy que se trouve le hameau d'Argenlieu. Né à Brest le 7 août 1889. Il est le fils d'un contrôleur général de la Marine, Olivier Thierry d'Argenlieu.

Après des études au collège Stanislas à Paris et au lycée Saint-Charles de Saint-Brieuc, il entra à l'École navale.

En 1911, l'enseigne de vaisseau d'Argenlieu prit part au Maroc à la première guerre de sa vie. Il y fit la connaissance de Lyautey qui fut un exemple vivant pour ce jeune officier de marine comme pour beaucoup d'autres jeunes gens de sa génération. Durant la Première Guerre mondiale il patrouilla en Méditerranée.

En 1920, jeune lieutenant de vaisseau depuis 1917 en poste à l'état-major de l'amiral Lacaze, préfet maritime à Toulon, il quitta l'uniforme et entra dans les ordres. La dualité de cette existence partagée entre l'armée et l'Église est une tradition de famille. Le futur amiral avait quatre frères et deux sœurs : l'aîné, René, entra à Navale. Il était capitaine de vaisseau en 1939. Le deuxième fils, Olivier, fut général dans l'armée de terre et fut tué en mai 1940 lors de la percée allemande. Jean, quatrième fils du couple d'Argenlieu, entra chez les Dominicains où il devint le père Benoît. Ses deux sœurs, Marguerite et Cécile, se consacrèrent à Dieu dans l'Institut Notre-Dame-de-Sion. Le benjamin de la famille, François, devint aussi dominicain sous le nom de Paul d'Argenlieu. A Georges Thierry d'Argenlieu qui choisit l'ordre des Carmes et devint père Louis de la Trinité, l'expression "marin et fervent chrétien" s'appliquait à la perfection.

En 1932, alors sous-prieur au couvent de Lille, il fut choisi comme supérieur majeur de la province carmélitaine nouvellement restaurée de Paris.

Le second conflit mondial rappela le père Louis sous les drapeaux. Il rejoignit en 1939 l'état-major de Cherbourg avec le grade de capitaine de corvette, alors que l'armée allemande perçait les défenses françaises. Fait prisonnier, il s'évada du camion qui le conduisait vers l'Allemagne. A bord d'un bateau de pêche, il rejoignit Jersey puis Londres où il se mit à la disposition du général de Gaulle à une époque où les ralliements de marins à la France libre n'étaient pas légion.

Ce fut ensuite l'équipée de Dakar à laquelle il participa à bord du "Westernland" (août-novembre 1940) et au cours de laquelle il fut blessé assez grièvement.

Au printemps 1941, Georges Thierry d'Argenlieu fut chargé d'une mission au Canada pour le compte de la France libre. Ce voyage eut lieu à l'instigation d'Élisabeth de Miribel. Le supérieur majeur de la province des Carmes de Paris sut impressionner les autorités civiles et religieuses d'un pays qui, en particulier en terre francophone québécoise, était peu favorable au premier abord au combat du général de Gaulle.

Peu après la fin de son voyage canadien, Thierry d'Argenlieu fut nommé haut-commissaire de France dans le Pacifique (9 juillet 1941). Depuis Londres les territoires du Pacifique, qui pourtant avaient annoncé leur ralliement dès l'été 1940, paraissent bien lointains. Il devenait en effet indispensable de renforcer la présence des Français libres dans les territoires du Pacifique alors que les Japonais submergeaient les alliés dans la région. Le général de Gaulle décida d'y envoyer le capitaine de vaisseau Thierry d'Argenlieu, membre du Comité national, haut-commissaire dans le Pacifique. Le 9 juillet 1941 fut signé au Caire le décret portant nomination et le capitaine de vaisseau fut bientôt promu contre-amiral.

Il arriva dans le Pacifique par Papeete le 23 septembre 1941. D'Argenlieu gagnait la Nouvelle-Calédonie alors que la mainmise des Japonais sur le Pacifique s'amplifiait (attaque de Pearl Harbor, 7 décembre 1941, suivie de la conquête des Philippines).

A son retour du Pacifique, Thierry d'Argenlieu prit le commandement des forces navales françaises libres en Grande-Bretagne (FNGB). Il accompagna de Gaulle en Afrique lors de l'entrevue avec le général Giraud. Chef de la mission navale de juillet 1943 à août 1944, il escorta le général à bord de La Combattante lorsque celui-ci regagna le 14 juin 1944 les côtes françaises.

Devenu amiral Nord et chef d'état-major adjoint, quelques jours avant la libération de Paris, Thierry d'Argenlieu était présent dans la capitale au moment de sa libération. Promu vice-amiral en décembre

1944, il fut nommé vice-président du Conseil supérieur de la marine et inspecteur général des forces maritimes. L'amiral se consacra dès 1943 au redressement de la marine française afin de la faire participer autant que possible à la bataille de la Libération.

Après la fin de la guerre, chacun pensait que l'amiral allait réintégrer le couvent. Il y fit effectivement une retraite et se rendit en pèlerinage à Lisieux, mais le 14 août 1945, de Gaulle le nomma haut-commissaire en Indochine avec pour consigne de "rétablir la souveraineté de la France dans les territoires de l'Union indochinoise".

Pourquoi le chef du gouvernement provisoire de la République avait-il choisi ce Carme, qu'il avait dit-on préféré au général Sabattier, pour une mission aux aspects tant politiques, diplomatiques que militaires ? Pourquoi lui subordonner Leclerc dont le prestige militaire l'emportait sans doute sur celui dont pouvait jouir l'amiral Thierry d'Argenlieu ?

Lorsque le haut-commissaire s'installa au palais Norodom, siège du gouvernement général, il avait cinquante-six ans. C'était un marin et plusieurs amiraux avaient été dans le passé chargés des affaires d'Indochine, à commencer par le dernier gouverneur en date, l'amiral Jean Decoux.

Thierry d'Argenlieu avait tenu au titre de haut-commissaire - le gouverneur général relevait, en effet, du ministère des colonies, le haut-commissaire directement du chef du gouvernement - mais la situation qu'il trouva et le toujours plus difficile "retour" des Français dans la péninsule au fur et à mesure que le temps passait allaient singulièrement compliquer sa tâche. Il resta à son poste lors du déclenchement de la guerre d'Indochine et après le retrait du général en 1946.

Rappelé en France début 1947, il quitta à nouveau la marine et retourna au carmel. Georges Thierry d'Argenlieu célébra le mariage du fils du général de Gaulle, Philippe de Gaulle, avec Henriette de Montalembert.

Des ennuis de santé l'obligent à restreindre ses activités à partir de 1955, et il se démet de ses fonctions de chancelier de l'ordre de la Libération en 1958. Retiré définitivement au Carmel, il meurt à Brest le 7 septembre 1964. Ses obsèques ont lieu en l'église Saint-Lucien d'Avrechy (Oise), où il est inhumé dans le croisillon sud. Le général de Gaulle assiste à la cérémonie sans prendre la parole mais rédige l'épithaphe gravée sur la tombe (voir photo ci-jointe).

Source : Geneanet

Inhoudiging Reinold Haesebrouckpark te Brugge

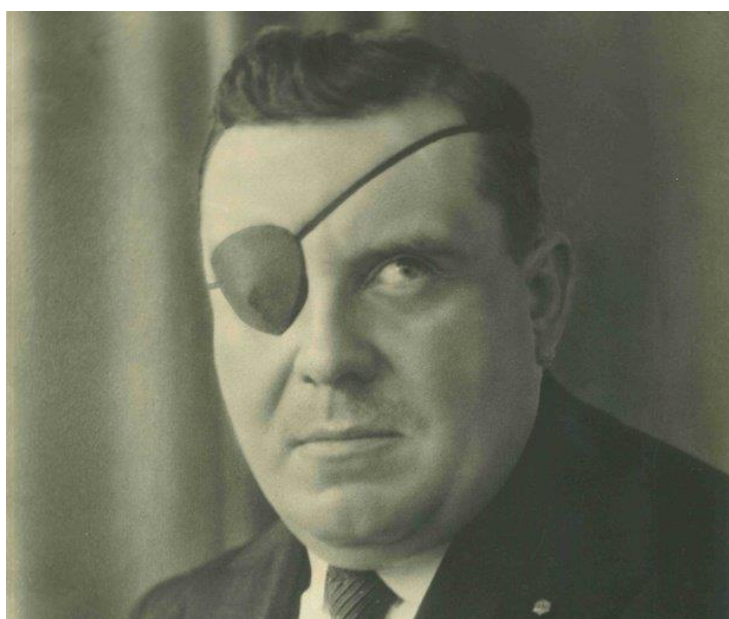
Op 11 juni huldigden burgemeester Dirk de Fauw en schepen Nico Blontrock het Reinold Haesebrouckpark in te Assebroek, Daverlostraat.

Reinold (Raymond) Haesebrouck (Sint-Michiels, 5 oktober 1892 – Assebroek, 25 augustus 1951) was een Brugse oud-strijder en oorlogsinvalid. Hij werd geboren te Sint Michiels op 5 oktober 1892. Hij volbracht zijn militiedienst vanaf 1 oktober 1912 en werkte daarna bij Firma Jagers (nu Bombardier) toen de oorlog uitbrak in 1914.

Op 24 oktober 1917 werd hij bij Diksmuide geraakt door granaatscherven en hij verloor één oog. De dokters verwijderden daarna meer dan 40 scherven. Een laatste scherf in het hoofd kon niet verwijderd worden omdat dit te gevaarlijk was. Door een zware ontsteking werd hij uiteindelijk ook blind op het andere oog. Tot eind 1918 verbleef hij in het militair 'hospitaal van de koningin' in De Panne.

Na de oorlog trouwde hij met Clara Van de Cayzele en vestigde zich in de

Assebroekse Wantestraat. Hij was een van de eerste leden van het Nationaal Verbond der Oorlogsinvaliden.

Aanduiden van de onbekende soldaat.

Op 10 november 1922 werd de onbekende soldaat gekozen.

Om de anonimiteit van de onbekende soldaat te waarborgen, werd op vijf verschillende begraafplaatsen telkens één kist van een onbekende soldaat opgegraven. Deze kisten werden naar het station van Brugge (toen op het Zand) gebracht. Generaal Vincent Joseph Ghislain de Longueville vroeg aan onze veteraan om een van de vijf kisten aan te duiden. Daarna duidde Reinold - als blinde oorlogsinvaliden - één kist aan: de vierde van links. Acht oorlogsinvaliden - vier zonder rechterarm en vier zonder linkerarm - droegen de kist naar buiten.

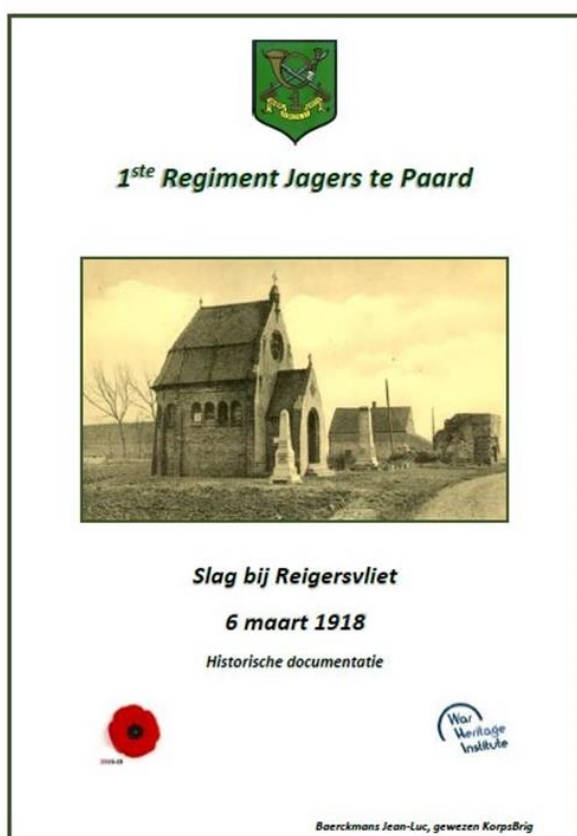
Op 11 november 1922 nam een speciale trein de kostbare vracht mee tot aan het Brusselse Noord-Station, waar de kist op een affuit werd geplaatst. Vandaar ging het naar de Congreskolom. Langs het parcours was een erehaag gevormd door oorlogsinvaliden en gedeporteerden. De doodskist werd met alle eer en in het bijzijn van de koninklijke familie begraven in de grafkelder juist voor de Congreskolom. Koning Albert I sprak tijdens de ceremonie onder meer deze woorden: *"Het is van geen belang te weten of hij burger, werkmans of landbouwer, Vlaming of Waal is; wij brengen hem hulde omdat hij in onze ogen de blijvende eigenschappen van ons ras vertegenwoordigt, omdat hij een onaantastbaar symbool is van de verdediging van onze vrijheid en eenheid en onafhankelijkheid, en een waarborg voor het onsterfelijk bestaan van ons Vaderland."* Bij staatsbezoeken en tijdens speciale gelegenheden worden er door de koning en zijn hoge gasten bloemen neergelegd.

Reinold woonde zelf de herbegraving van de vier andere onbekende soldaten op de militaire begraafenis van Assebroek bij.

Reinold Haesebrouck overleed op 25 augustus 1951 in Assebroek, en werd in Oostkamp begraven.

Boek over 1JP en de slag bij Reigersvliet

De Verbroedering van de 1JP en Baerckmans Jean Luc, gewezen Korpsbrigadier van het Eerste Regiment Jagers te Paard en medeorganisator van de plechtigheden aan het OLV Hoekje ter gelegenheid van de 80ste en 100ste verjaardag van de slag bij Reigersvliet laten ons weten dat er nu een boek beschikbaar is over de historische gebeurtenissen van Wereldoorlog 1 en over de gebeurtenissen van 6 maart 1918 bij Oud-Stuivekenskerke en Reigersvliet.

De boeken zijn verkrijgbaar via de Verbroedering 1JP, en zijn een mooie aanvulling op de Historiek 1JP. De boeken worden aangeboden aan productieprijs.

- Project WO I : € 15 (Excl verzending)
- Reigersvliet (historische achtergronden, kaarten) : € 30 (Excl verzending) in KLEUR
- Historiek : € 13 (Excl verzending)

Bestellen : Verbroedering1JP@gmail.com

Meer informatie: <https://sites.google.com/view/verbroedering1jp/gesneuvelden-wo-i/wo-i-extras>

Giften en Sponsoring aan onze Vereniging – Donations et Parrainage à notre association

- Door de dochter Francine van wijlen de heer Vandenbroeck Frans, voormalig voorzitter van KFMB Ieper, overleden in 2012 werd een bedrag van 207,19 euro overgemaakt aan de vzw 'De Vrienden van het OLV Hoekje te Oud-Stuivekenskerke'. Het was de wens van de heer Frans Vandenbroeck die tientallen jaren aanwezig was op onze jaarlijkse herdenking als voorzitter en vlaggendrager van KFMB Ieper. Huidig voorzitter van KFMB Ieper, de heer Albert Denturck, was mede-uitvoerder van de wens van Frans Vandenbroeck.
- Vanwege onze Eerste-Ondervoorzitter en penningmeester Gilbert Delaruelle ontvingen we een bedrag van € 3.000 als steun voor het onderhoud van de kapel.

De Vrienden van het OLV Hoekje te Oud-Stuivekenskerke zijn zeer erkentelijk voor dit mooi gebaar en danken mevrouw Francine Vandenbroeck, de heer Albert Denturck en onze Eerste-Ondervoorzitter en penningmeester Gilbert Delaruelle hartelijk voor deze mooie giften.

- De eindfactuur van Glashandel Lagrou voor de beveiliging van het rondraam bedroeg € 3.835,70 zoals in het bestek aangegeven. Na insturen van het opvolgingsdossier aan CERA en goedkeuring daarvan werd op 15 januari 2020 het voorziene sponsorbedrag van € 1.500 gestort op onze zichtrekening.

Lidmaatschap van de Koninklijke Vereniging Vrienden van het OLV Hoekje te Oud-Stuivekenskerke

Het bestuur van de Koninklijke Vereniging Vrienden van het O.L.V. Hoekje te Oud-Stuivekenskerke vzw doet er alles aan om met haar schaarse middelen deze site in stand te houden en te bewaren voor de toekomst.

**Mogen wij u vragen, voor zover dit nog niet gebeurd is, om uw lidgeld voor het jaar 2020 te willen overschrijven op de rekening van onze vereniging
Nr. BE51 0000 5693 5562 op naam van:
De Vrienden van het OLV Hoekje vzw Stationsstraat 9 te 8600 Diksmuide**

Ereleden, beschermleden en sympathisanten:	20 euro
Verbroederings- en Verenigingen:	17 euro
Effectieve Leden:	15 euro

U kunt ons ook vinden op:

<https://oudstuivekens-oorlogssite-grandgarde.org>
en
<https://www.facebook.com/oudstuivekenskerke/>

Samenstelling: André Billiet